

крила всичкото вълнение на душата си, и безъ да се смути, отворила вратата. Предъ нея стояли русенският комендантъ съ нѣколко заптии.

— А, вие ли сте, ефендимъ? Пъкъ азъ се уплашихъ да не сж нѣкои непознати хора — казала тя весело и засмѣно, като да е видѣла нѣкои стари приятели, отсѣгтствували дълго време. Заповѣдайте, седнете; като за васъ скжпи гости кжщата ми е винаги отворена. Ще ме простите само, че малко попрехвърлихъ тая вечеръ и нѣма да ми се разсърдите, ако кажа нѣкоя безсолна дума.

Комендантътъ билъ очуденъ отъ тоя приемъ, и колкото да билъ сериозенъ и строгъ, не можелъ да се стърпи да се не засмѣе, особно когато баба Тонка се отпуснала да разказва разни приказки отъ ония, които турцитѣ много обичатъ. Малко помалко той почналъ да става по-мекъ и дори забравилъ, че е дошълъ да прави обискъ на бабината Тонкина кжща. Комендантътъ се задоволилъ само да я попита, колко сина има, при нея ли сж живѣли или въ нѣкой другъ градъ, и де сж сега.

Майчини тревоги. Следъ заминаването на тоя важенъ турски чиновникъ, баба Тонка се тръшнала на леглото си и цѣла нощъ не могла да затвори очи. На другия день изъ цѣлия градъ се говорѣло вече, че между другитѣ нехранимайковци, които докарали въ Търново, се намирали и синоветѣ на баба Тонка, които скоро щѣли да доведатъ въ Русчукъ, за да ги обесятъ предъ портата на бащината имъ кжща. Клетата майка била потресена отъ тая новина, и нѣколко дена не излѣзла извънъ кжщата си. Но и тукъ не била спокойна, защото отъ улицата се събирали жени по пжтя, близу до прозорцитѣ на кжщата ѝ и на високъ гласъ разпра-